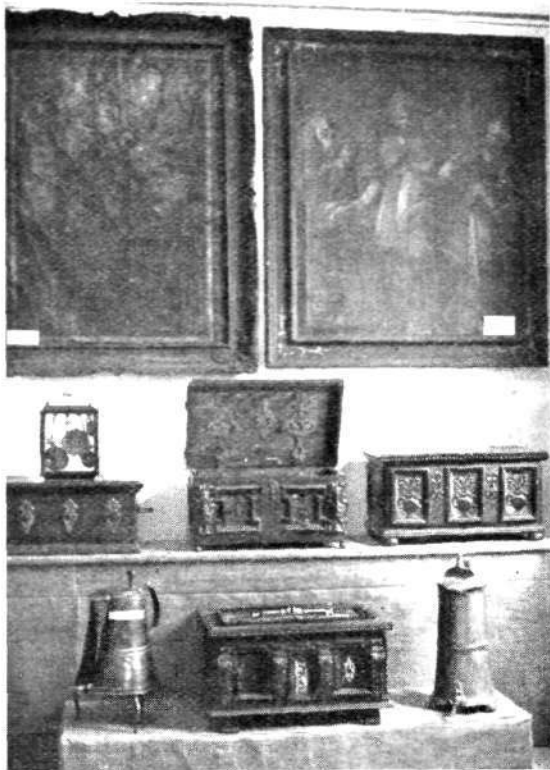

DVAJSET LET LOŠKEGA MUZEJA

V letošnjem avgustu je preteklo dvajset let, odkar ima Škofja Loka svoj muzej. Ob 20-letnici je doživel muzej svoj prerod s tem, da se je razširil v prostorih loškega gradu, kamor je bil preseljen iz puštalskega gradu, oddelek NOB pa iz Doma Zveze borcev. Muzejsko društvo je slovesnost otvoritve zbirke v novih prostorih priključilo proslavi 40-letnice KPJ in hotelo s tem poudariti svojo nalogo, da s proučevanjem in z razstavljanjem zbranega gradiva sodeluje pri vzgoji delovnega človeka.

Da si je prav Loka poleg Ljubljane, Maribora, Celja in Ptuja prva ustvarila javni muzej, ni slučaj. Zamisel muzeja je bila tako rekoč že v zraku, saj je pravzaprav vsa Loka muzej. Mesto je v celoti ohranilo starinsko lice, kakršnega je dobilo po velikem potresu v 16. stoletju. Portali, okna, arkadna dvorišča kažejo še gotske oblike, cerkve na loškem ozemlju govorijo o živahnem razvoju od romanske dobe do baroka, številne freske v njih razodevajo življenje srednjega veka. Zgodovinarji Franc in Milko Kos pa Anton Koblar, Franc Pokorn in Pavle Blaznik so zbrali mnogo gradiva o preteklosti loškega ozemlja, ki je od leta 973 do 1803 živelo pod gospostvom freisinških škofov in tvorilo posebno upravno enoto. Loka je imela močan obrtniški stan, ki je do časov stare Jugoslavije, tja do leta 1936 ohranil svojo cehovsko organizacijo v obliki cerkvenih bratovščin z značilno srednjeveško tradicijo. Z loškega ozemlja je izšlo mnogo kulturnih delavcev, med njimi cela vrsta slikarjev od Jerneja iz Loke do Groharja in sodobnih umetnikov, ki so tod pustili marsikatero svoje delo. Zelo živa je bila tudi ljudska umetnost od vzenja okrasja na kožuhih in preko malega kruhka do slikanja panjskih končnic in slik na steklo. Vse to je vzpodbudilo že vrsto zasebnih zbiralcev, da so po loškem ozemlju zbirali starine in umetnine. Naj tu omenim Edvarda in Karla Strahla, ki sta z nabranimi predmeti napolnila svoj grad v Stari Loki in ga spremenila v pravi muzej, neprimerno bolj bogat kot Sadnikarjev v Kamniku ali Sokličev v Slovenjem Gradcu. Večji del teh velikih zbirk je šel po Strahlovi smrti iz Loke. Umetnostni zgodovinar Ante Gaber je v Loki nabral mnogo gradiva za Narodni muzej v Ljubljani. Med prvo svetovno vojno so nekateri avstrijski oficirji za majhen denar kupovali umetnoobrtne in folklorne predmete ter jih odnašali v svoje dežele. Ko so loški obrtniki leta 1936 priredili veliko obrtno-industrijsko razstavo in smo zanje zbrali cehovske predmete in razne umetne izdelke, ki bi naj pokazali zgodovino loške obrti, se je končno le porodila misel, naj kulturnozgodovinski predmeti, kolikor jih je še bilo, ostanejo doma. Zavedli smo se naloge, da sami proučimo preteklost in sedanost

Cehovska zbirka v predvojnih prostorih na starem rotovžu.
(Foto Planina)

omejujemo na krajevno pomembne predmete in se zavedamo, da vse tisto, kar je splošno slovenskega pomena, spada v osrednji muzej. V mariborskem muzeju in njegovem tedanjem ravnatelju Franju Bašu pa smo dobili sodelavca in soborca, ki nam je s svojimi skušnjami pomagal, da smo ubrali pravo pot in se izognili raznim težavam.

Štirje člani prvega društvenega odbora smo prevzeli nalogo, da po hišah zbiramo predmete za muzej. S prav amatersko vnemo smo obiskovali stare meščanske družine, stikali po podstrežjih in sami donašali in dovažali zbrane stvari na stari rotovž, kjer smo dobili prostor za shrambo predmetov. Tudi ljudje sami so se začeli oglašati in nam nudili svoje stvari. Prve predmete nam je poslal umetnostni zgodovinar Janez Veider — kopije treh fresk iz Crngroba. V dveh poletjih smo počitniške tedne porabili za zbiranje predmetov, 27. avgusta 1959 smo pa s skromno slovesnostjo prvič odprli muzej. Ko se po 20 letih spominjamo tega dogodka in gledamo na razvoj naše muzejske ustanove, moramo poudariti dvoje pomembnih dejstev: Če pomislimo, da je bil mariborski muzej osrednji muzej za slovensko Štajersko, celjski in ptujski pa sta bila predvsem arheološko usmerjena, lahko ugotovimo, da je bil loški muzej, čeprav skromen in nepomemben, prvi splošni javni krajevni muzej. Muzej v Krškem, ki so ga odprli isto leto, je namreč

svojih krajev in sami razložimo domačinom in tujcem svoj kulturni in gospodarski razvoj. Tako je 20 profesorjev z loškega ozemlja leta 1956 poslalo tedanji občinski upravi Škofje Loke pismeni predlog, naj ustanovi muzej za loški okraj. Občinska uprava je našo zamisel sprejela, poseben pripravljalni odbor je začel z delom, da smo naslednje leto ustanovili muzejsko društvo. Na ustanovnem občnem zboru je bilo 16 udeležencev, med temi pet zastopnikov oblasti in ustanov. Prvo leto je društvo imelo 40 članov, tri leta nato — pred začetkom druge svetovne vojne pa 158. Društvu smo postavili zdrave temelje s tem, da smo mu v takratni hudi strankarski razcepljenosti dali strogo nadstrankarsko osnovo. Z osrednjo slovensko muzejsko ustanovo, t. j. z Narodnim muzejem v Ljubljani nismo prišli do nasprotij, ker smo zavzeli jasno stališče, da se pri zbiranju

izšel iz zasebne zbirke. Loški muzej je postavil zgled drugim krajem in je precej prispeval k temu, da so se po osvoboditvi razvili muzeji po raznih krajih in ima Slovenija sedaj že 50 osrednjih in krajevnih muzejskih in galerijskih ustanov. Drugo dejstvo, ki ga želim poudariti, je to, da je loški muzej izšel iz ljudstva, iz žive zavesti domačinov, ki so uvideli potrebo, da ohranijo kulturno dediščino prejšnjih rodov in jo uporabijo pri izobrazbi novega človeka. Naš muzej je skupno delo in skupna last izobraženca, obrtnika in delavca. Zanj ni bilo treba vzpodbud od prosvetne oblasti, tudi ne plačanih strokovnjakov, ustvarili so ga požrtvovalni ljubitelji domačega kraja brez poprejšnjih zasebnih zbirk in brez mecenov.

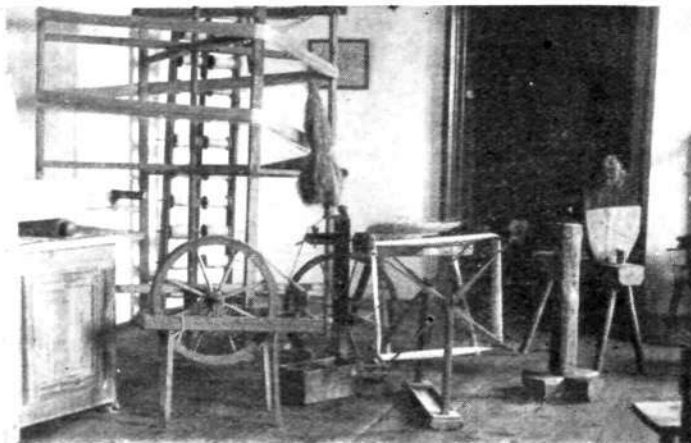
Najvažnejša pridobitev za začetek muzeja so bili cehovski predmeti: skrinjice z listinami, vrči, svečniki, slike patronov in bandera. Nekateri cehi so imeli svoje stvari spravljene pri kakem mojstru, drugi v gostilni, kjer so se shajali na praznik svojega patrona. Lončarski ceh, v katerem že dolgo ni bilo nobenega lončarja in se je obdržal kot bratovščina sv. Florijana, je imel seznam članov iz leta 1522 in kroniko, v katero so vpisali zadnji zapisek leta 1950, in sicer o izključitvi nekega člana, ki je ustrelil svojega sina. Kdo ve, kakšna usoda bi doletela cehovske predmete med okupacijo, ko so Nemci izselili tudi nekatere rodbine, pri katerih je bila shranjena cehovska imovina! Iz samostana smo v zadnjem hipu rešili ročno pisana pravila klaris iz 17. stoletja, ki so že ležala pred pečjo in bila namenjena za kurjavo. Profesor Kos nam je prinesel iz škofijskega arhiva v Freisingu fotografijo stare slike našega mesta, dr. Rudolf Andrejka nam je daroval svoje spise. Naš odbornik, zdaj že pokojni slikar France Košir, je dal za muzej nekaj svojih slik. Gasilci so nam prepustili Groharjevo sliko sv. Florijana. Dr. Ivan Tavčar ml. nam je poklonil rokopis povesti svojega očeta Mrtva srca. Iz šole v Železnikih smo prejeli Zlate bukve. Pri kopanju temeljev za šolo smo pridobili cevi rimskega vodovoda. Iz Luznarjeve

ključavničarske delavnice smo dobili izrezljanega orla s ključem v kljunu, izdelek Šubičeve delavnice v Poljanah, ki je nekdanj služil kot obrtniški izvesek. Kobalovi so nam spekli malega kruhka in dali nekaj doma izdelanih modelov. Iz opuščenega čebelnjaka v Puštalu smo dobili panjske končnice... Tako so v prvih letih nastajali temelji za sedanje zbirke, ki so ob otvoritvi šteje 915 raznih predmetov, večjih in zanimivih pa tudi prav neznatnih. Novinarji so takrat zapisali, da se loški muzej »utegne razrasti v lep podeželski muzej, ki bo v kras Loki pa kažipot po preteklosti in kulturni sedanjosti tega kraja«.

V prvih dneh okupacije, ko so Nemci že imeli ključke od muzejskih prostorov, smo odnesli iz zbirk vse gradivo, ki govori o freisinškem gospostvu in bi ga okupator utegnil uporabiti za propagando. Vojna je muzejsko delo za štiri

Del narodopisne zbirke v muzejskih prostorih v Puštalu. (Foto Planina)

Del tkalske zbirke v muzeju v Puštalu. (Foto Oblak)

pisne predmete za celovški muzej, a jih ni več utegnil odposlati. Kmalu nato so naši odborniki z dovoljenjem Tavčarjeve rodbine pripeljali tri voze raznih predmetov z Visokega, kjer je bil dvorec zapuščen in odprt, tako da so ljudje opravo uničevali, knjige razmetavali, hodili po slikah in diplomah ter odnašali, kar je bilo komu všeč. Ministrstvo za prosveto v Ljubljani in uprava ljudske imovine v Škofji Loki pa sta dodelila muzeju razne predmete z loškega ozemlja.

Čeprav je imelo Muzejsko društvo že ob ustanovitvi načrt, da bo prikazovalo v zbirkah ne samo kulturni, gospodarski in socialni razvoj, ampak tudi pokrajino in bo s tem pomagalo dvigu turizma, je do leta 1946 prevladovala v muzeju zgodovinska in narodopisna smer. Tudi zemljevid in relief loškega ozemlja, ki so ju izdelali učenci bivše meščanske šole, sta imela namen prikazati le obseg freisinskega gospodstva. Leta 1946 pa smo začeli s prirodopisno zbirko. Mnogo so nam pomagali loški lovci. Pridobili smo entomološko zbirko pokojnega davkarja Adamiča, kamnine loškega ozemlja je zbiral rojak iz Dolenje vasi Anton Ramovš.

Po vojni smo pridobili predmete iz delavnic nekaterih značilnih obrti. Vsa leta se trudimo, da zberemo čim več gradiva o narodnoosvobodilni borbi, pri čemer ima največ uspehov tukajšnja organizacija Zveze borcev, ki je prevzela glavno skrb za oddelek NOB. Najmanj je loško ozemlje raziskano v arheološkem oziru. Zbirka vsebuje le nekaj slučajnih rimskih najdb, izkopanine iz ilirskih gomil v godeških dobrih in predmete mlajše kamene dobe iz Kevdreca na Lubniku, ki jih je lani izkopal naš mladi arheolog France Leben. Gomile pri Godešiču so izkopavali pred vojno na pobudo in s podporo rojaka dr. Jožeta Ranta, ponovno pa v lanskem poletju. Odlična prometna lega med Ljubljansko kotlino in Šoško dolino in imena Gradišče ter Puštal govorijo za to, da se bo na loškem ozemlju odkrilo še marsikaj. Letos sta prof. Korošec in Leben nadaljevala z izkopavanjem v Kevdrecu, v prihodnje pridejo na vrsto ostala najdišča.

Odbornik pokojni Gregor Kankelj je v povojnih letih izdelal več maket in s tem poživil razne zbirke. Ob prodaji Ajmanovega gradu je ObLO Škofja Loka kupil za muzej del oprave, slik in arhiv. Pri sestavljanju zbir

leta prekinila. Dne 1. junija 1945 sva s predsednikom društva dr. Blaznikom spet prišla v Loko in začela takoj zbirati material iz uradov in sol. Nemci so v Loki shranili znamenite zlate oltarje iz Dražgoš, ki so jih razdrli, preden so vas do tal porušili. V Loki je imel svojo shrambo tudi Oto Grebenc, ki je po loški okolici zbiral narodopisne

o razvoju obrti strokovno osebje muzeja ni zbiralo samo predmetov, ampak tudi zapisovalo podatke o delovnem postopku in izraze o orodju. Podobno delo sta upravila upravnik pri terenskem delu v Selški dolini leta 1948 in posebna ekipa, ki je leta 1957 proučevala Poljansko dolino v etnografskem in narodnoosvobodilnem oziru.

Kakor večina slovenskih muzejev, se je tudi loški muzej ves čas boril za primerne prostore. Že pripravljalnemu in prvemu izvoljenemu odboru je to vprašanje delalo precej preglavic. Tedanja občinska uprava mu je ponudila najprej temno sobo z zamreženim oknom na dvoriščno stran, v katero so zapirali ljudi za odgon. Po brezuspešnih poskusih, da bi dobili veliko sobo v podprtičju osnovne šole, nam je občinska uprava dodelila tri manjše sobe in kuhinjo v 2. nadstropju starega rotovža in tam smo odprli prvi muzej. Med okupacijo so Nemci to stanovanje zasedli in vse zbirke zmetali v kapucinsko cerkev. Po osvoboditvi smo jih vskladiščili v dve sobi na porti in v drvarnice kapucinskega samostana. Ker se je delala škoda na predmetih, je Federalni zbirni center poslal NOO v Loki poziv, naj priskrbi primerne prostore, ker bodo sicer zbirke prepeljane v osrednje muzeje. V začetku leta 1946 je mestni odbor sklenil pogodbo za del puštalskega gradu in smo vse imetje preselili tja. Dve leti pozneje je nameraval mestni odbor kupiti puštalski grad za muzej, a ni bil naprodaj. Sicer smo dobili sčasoma vse prostore razen stanovanja lastnice v najem, vendar smo ves čas delali na to, da bi preselili muzej v loški grad, ker so bili razstavni prostori v Puštalu premajhni, skladišča pa vlažna. Že po odhodu ujetnikov nam je mestna stanovanjska komisija dodelila loški grad, a ministrstvo za notranje zadeve si ga je pridržalo za kazenskopoboljševalni zavod. Leta 1954 je Zveza borcev dala v svojem novem domu šest sob za zbirke o narodnoosvobodilni borbi in prevzela skrb zanje, čeprav so ostale pravzaprav še del loškega muzeja. Ker so bile prej skrčene na eno samo sobo, smo na njihovo mesto mogli namestiti le zbirke o loškem gospostvu. S posredovanjem muzejskega odbornika in tedanjega predsednika ObLO Svetka Kobala smo imeli stike z vodstvom kazenskopoboljševalnega zavoda, da je skrbelo za čim boljše vzdrževanje loškega gradu in se pri popravilih že oziralo na potrebe muzeja. Lansko jesen smo končno prejeli odločitev ObLO, da pripada grad po izpraznitvi muzeju. Takoj po novem letu smo začeli s selitvijo zbirk in preurejanjem prostorov. Marsikateri Ločan je želel, da bi grad uporabili za stanovanja. Ko so se odprla vrata gradu za javni obisk muzejskih zbirk, so lahko uvideli, da bi bila to zasilna, nesocialistična rešitev stanovanjskega vprašanja, ker ti prostori niso bili nikoli namenjeni za stanovanja, sobe nimajo nobenih pritklin in razen razgleda in obsežnosti ne morejo nuditi stanovalcem

Groharjeva dela v muzeju v Puštalu. (Foto Planina)

Kmečka soba v sodanjem muzeju na loškem gradu.
(Foto loški muzej)

zivalmi. Arheološka soba dokazuje z izkopaninami, da je bilo ozemlje naseljeno že v predzgodovinskem času. Nato sledijo soba gradov, soba mesta Loke in cehovska soba. Na spodnjem hodniku so manjše zbirke o šolstvu in Narodni čitalnici ter nekaj orožja. V prvem nadstropju se vrstijo zbirke obrti, kmečke kulture, visoška soba, zbirka o naših rojakih in zbirka ljudske umetnosti. Na hodniku so nekatera dela rojakov slikarjev. Posebno dvorano zavzema zbirka NOB. V načrtu imamo še zbirko o gospodarskem razvoju Loke. Cerkveni umetnosti je namenjena kapela, kamor pridejo predvsem dražgoški oltarji. Teh še nismo mogli razstaviti, ker so strokovnjaki Zavoda za zaščito spomenikov drugod preveč zaposleni. Vse zbirke so opremljene s pojasnili, ki naj pomagajo k razumevanju razvoja pokrajine same, kakor tudi kulture, gospodarstva in družbenih odnosov človeka na našem ozemlju. Želja Muzejskega društva je, da bi bile zbirke čim lepše opremljene in čim nazorneje prikazane. Treba bo urediti biotope, diorame, treba bo zbirke opremiti z diagrami, grafikoni, zemljevidi in raznimi pregledi. Toda zaradi velikih stroškov, ki jih je povzročila selitev in preureditev prostorov, smo morali zbirke postaviti v glavnem tako, kot so bile v puštalskem gradu, čeprav je v novih prostorih nastalo že mnogo novega. Pred dobrim letom smo izkazali nad 18.500 predmetov, od teh je bilo razstavljenih skoro 2000; sedaj jih je v razstavah še več. Sklenili smo, da bomo zbirke priredili na sodobnejši način postopoma v prihodnjih letih.

Razen muzejskih zbirk je nameščen v gradu tudi arhiv, ki je dostopen v študijske namene. Vsebuje celo vrsto listin: cehovske, sodne, občinske, župnijske listine, katastrske mape, listine iz Ajmanovega gradu in z Visokega, šolske, samostanske, okupacijsko in partizansko gradivo, popis vojne škode itd. Osrednji državni arhiv nam je izročil v varstvo arhiv rodbine Wolkensperg iz puštalskega gradu. Dragoceni so izpisi iz listin münchen-

niti najskromnejših udobnosti. Kakor kažejo številni primeri drugod, bi to pomenilo veliko škodo za stavbo. Tako bo pa grad, ki je bil nekdanj sedež obsežnega gospodstva, obdržal svoj reprezentativni značaj in bo vsakemu dostopen. Opravljjal bo važno kulturno nalogo. Če bodo še ostali prostori primerno urejeni za gostinske namene, bo lahko postal tudi važna turistična postojanka. V poletnem času bo lahko Loka tu prirejala razne večje prireditve.

Muzejske zbirke so razvrščene s časovnega vidika. V prvi sobi je predstavljeno loško ozemlje, njegova kamninska zgradba in loško gospodstvo. Živa narava je zastopana z nekaterimi zanimivimi

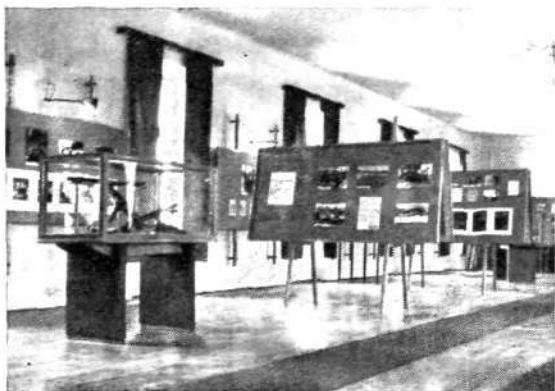
skih arhivov o freisinškem gospodstvu in nad 4000 mikrofilmov, ki jih je oskrbel društveni predsednik Pavle Blaznik za časa petmesečnega bivanja v Münchenu leta 1954. V prejšnjih letih smo imeli arhiv spravljen po omarah in skrinjah v muzeju ter v posebnem skladišču, tu je sedaj nastanjen v dveh posebnih sobah. Strokovno knjižnico si množimo z nakupi in z zamenjavami za Loške razglede.

Do jeseni leta 1948 je muzej upravljal društveni odbor, posli kustosa so pripadali društvenemu gospodarju. Člani odbora so nedeljo za nedeljo sami opravljali nalogo muzejskih vodnikov. Toda delo je naraščalo, ker so se zbirke večale in obiski množili. Od 853 obiskovalcev v prvem letu je naraslo število na 3293 leta 1948 in na 12.706 leta 1957. Treba je bilo skrbeti tudi za ohranjanje predmetov. Tega odborniki zaradi pomanjkanja časa niso več zmogli. Zato je ministrstvo za prosveto leta 1948 na prošnjo društva namestilo prvega plačanega upravnika. Dve leti kasneje je muzej dobil še administratorico, ki je pa tudi arhivarka. Ob preselitvi zbirke NOB v Dom Zveze borcev je bil nameščen zanjo poseben varuh, ki je pa letos odšel v drugo službo in je na njegovo mesto prišel kustos zgodovinar.

Kakor je že iz tega razvidno, ni razvoj loškega muzeja omogočalo le prostovoljno delo ljubiteljev domačega kraja, temveč v veliki meri ljudska oblast, ki vsa povojna leta budno spremlja muzejsko delo in ga na vse načine podpira. Muzejsko društvo je v teh letih res opravilo veliko delo, o čemer priča n. pr. 152 sej, 15 občnih zborov, 3 sestanki strokovnega sosveta, 3 muzejski večeri, slavnostno zborovanje ob 10-letnici, 11 razstav, prirejanje muzejskega in arhivskega tedna, 15 uprizoritev Visoške kronike s sodelovanjem kulturnometniškega društva, 4 strokovni izleti članstva, izdaja 5 letnikov Loških razgledov in posebnih odtisov štirih Blaznikovih razprav, sodelovanje s turističnim in drugimi društvi itd. Toda vse to prizadevno delovanje bi zadevalo v prazno, če bi naše oblasti ne pomagale z rednimi dotacijami za muzejsko upravo ter s podporami za raznovrstno delo društva in — kot višek pomoči — z dodelitvijo loškega gradu. Ob tolikšnem razumevanju in pomoči se društvu in upravi ni bilo treba zapirati le k delu v muzeju, ampak je na široko poseglo v življenje kraja, sodelovalo pri spomeniškem varstvu

Grajska soba v sedanjem muzeju v loškem gradu.
(Foto Loški muzej)

Dvorana NOB v loškem gradu. (Foto Loški muzej)

Kranj, nekdanjemu oblastnemu ljudskemu odboru in nekdanjemu ministrstvu za prosveto LRS, Zavodu za zaščito spomenikov, Zvezi borcev, delovnim kolektivom loških podjetij, ki podpirajo izdajanje Loških razgledov, in ne nazadnje tistim, ki so muzeju darovali razne predmete ali jih dali v varstvo.

Po razglasitvi zakona o muzejih je ObLO Škofja Loka pravilno rešil vprašanje upravljanja muzeja s tem, da je skoro celotni društveni odbor pritegnil v muzejski upravni odbor. Na ta način je onemogočil, da bi se ponovil spor o pristojnosti društva pri upravljanju muzeja, ki je prej več let vznemirjal naše delo. Z imenovanjem društvenih odbornikov za člane muzejskega upravnega odbora je ObLO pridobil ljudi, ki so najbolj vneti muzejski sodelavci, kakor je razvidno iz dejstva, da se je v odboru in nadzornemu odboru društva, ki štejeta sedaj 15 članov, v 20 letih zvrstilo samo 46 članov, večina opravlja svoje funkcije skozi leta in leta, predsednik, gospodar in 1 odbornik vztrajajo pri svojih poslih že od pripravljalnega odbora.

Društvo in uprava izražata ob 20-letnici svoje naziranje, da muzej ne sme biti skladišče starin in umetnin, temveč šola za vzgojo ljudstva, ki mu približuje znanost in mu posreduje zvezo med preteklostjo in prihodnostjo. Muzej mora pravilno vrednotiti preteklost, da prav cenimo sedanost in se najboljše usmerjamo v prihodnost. Politični delavec, ki pozna svoj kraj in njegov razvoj, mu ne bo delal škode z nepravilnimi ukrepi, ki temelje na nerazumevanju razmer. Ostali domačini pa, ki vedo, kako se suče kolo družbenega razvoja, so pripravljeni delati za koristi svojega kraja. Šoli pomaga muzej kot dragoceno ponazorilo pouka. Tujeu dajejo muzejske zbirke globlji pogled v bistvene značilnosti kraja in so mu dokaz njegove visoke kulture. Dober muzej je šola za vse, pospešuje izobrazbo, veča domovinsko ljubezen in je s tem prva prosvetna ustanova kraja. Kraju ustvarja dobro ime v kulturnem svetu, preko turizma mu prinaša tudi gnotne koristi in je na ta način celo gospodarsko pomemben.

Društvo in uprava želita in upata, da bo loški muzej v novih prostorih še bolje kot doslej opravljal svoje velike naloge.

na vsem ozemlju in pri urbanističnem urejevanju Škofje Loke, predvsem pri ohranjanju pristne podobe mestnega jedra, pri odkrivanju Kranceljna, urejanju Grabna in okolice Kapucinskega mostu in podobno, o čemer priča mesto samo, če se malo sprehodite po njem. Zato je dolžnost društva kot velikega dolžnika, da se tudi danes zahvali ObLO Škofje Loke, predvsem nekdanjemu predsedniku Svetku Kobalu in sedanjemu predsedniku Jožetu Nastranu, OLO